

Ewangelia z poniedziałku: Wszystko co miała

Ewangelia z poniedziałku 34 tygodnia okresu zwykłego wraz z komentarzem. «Prawdziwie, powiadam wam: Ta uboga wdowa wrzuciła więcej niż wszyscy inni». Daj Panu tyle, ile jesteś w stanie dać. Zasługa nie zależy od tego, czy dasz mało, czy dużo, lecz od woli, z jaką to uczynisz.

Ewangelia (Łk 21, 1-4)

Gdy Jezus podniósł oczy, zobaczył, jak bogaci wrzucali swe ofiary do skarboxy. Zobaczył też, jak pewna

uboga wdowa wrzuciła tam dwa
pieniążki, i rzekł: «Prawdziwie,
powiadam wam: Ta uboga wdowa
wrzuciła więcej niż wszyscy inni.
Wszyscy bowiem wrzucali na ofiarę
Bogu z tego, co im zbywało; ta zaś z
niedostatku swego wrzuciła
wszystko, co miała na utrzymanie».

Komentarz

Jezus przebywa w Jerozolimie i ponownie przychodzi do Świątyni, po tym jak ją oczyścił z działalności, które czyniły z niej *jaskinię zbójców* (por. Łk 19, 46). Wtedy zauważa że wśród pielgrzymów przychodzących do świątyni, aby złożyć ofiary, bogaci wrzucali „z tego, co im zbywało”.

W ten sposób, ich ofiary nie stanowią prawdziwej jałmużny, bo ona pochodzi „z majątności swojej” (por. Tb 4, 7) a nie z tego, co komu zbywa i

czego w gruncie rzeczy nie docenia. Zatem ta jałmużna nie zakładała ofiary, była raczej wyrazem chęci pokazania się.

W ten sposób bogaci stają się złodziejami, ponieważ przywłaszczają sobie ludzką chwałę, która nie należy do nich. Nie dają jałmużny jak nauczył ich Mistrz: „Kiedy dajesz jałmużnę, nie trąb przed sobą (...), niech nie wie lewa twoja ręka, co czyni prawa, aby twoja jałmużna pozostała w ukryciu (Mt 6, 2.3-4).

Tymczasem pojawiła się w tłumie „uboga wdowa”, nie aby prosić, co byłoby naturalne, lecz żeby wrzucić dwa pieniążki: wszystko co miała na utrzymanie.

Skarbiec świątyni wzbogacił się o wiele bardziej przez wielkie kwoty wrzucone przez bogatych a dwa pieniążki od wdowy wydawały się bez znaczenia i niepotrzebne. Ale ta

jałmużna spełniła swoje zadanie, ponieważ przy zbiorce pieniędzy „gotowość uznaje się nie według tego, czego się nie ma, lecz według tego, co się ma” (2 Kor 8, 12).

Rozważając tę scenę Ewangelii, Św. Josemaría napisał „Czy dostrzegłeś błysk radości w oczach Chrystusa, gdy uboga wdowa złożyła w świątyni swoją drobną jałmużnę? — Ty również daj Mu tyle, ile jesteś w stanie dać. Zasługa nie zależy od tego, czy dasz mało, czy dużo, lecz od woli, z jaką to uczynisz”[1].

Naprawdę Pan Jezus byłby pod wrażeniem, bo niezwykle rzadko zdarza się, że ktoś daje bardzo niewielką kwotę, którą ma na utrzymanie. W swoim ubóstwie daje całe swoje życie. Te dwa pieniążki mówią o tym, że brakuje jej tego, co niezbędne.

Tym gestem wdowa wzbogaciła się przed Bogiem (por. Łk 12, 21). Dla

Pana Boga, ta kobieta „wrzuciła więcej niż wszyscy inni”. W tym sensie postępowała jak Jezus, „który będąc bogatym, dla was stał się ubogim, aby was ubóstwem swoim ubogacić” (2 Kor 8, 9).

[1] *Droga*, nr 829.

Josep Boira // Photo: Nick Fewins - Unsplash

pdf | dokument generowany
automatycznie z <https://opusdei.org/pl-pl/gospel/poniedzialek-34tydzien/>
(12-04-2026)